

EESTI SKAUT

SISUKS:

EESTI SKAUTIDE MALEVA AAS-
TAPÄEVAKS— skm. R. Tõnuri

ANTON ÖUNAPUU nskm. R. Kär-
ner

SKAUTLUSE EDUTEEL — nskm.
J. Kokla

ÜLEMAAILMLINE SUURLAAGER
HOLLANDIS — skm. V. Birk

VÕIDETUD MÄNG— Jämesäär

VÄLITEGEVUSEST— MÄNGU-
DEST

LAIA MAAILMA— m-sk. J. Jääger

JUHIKS OMA SALGALE — nskm.
E. OTS.

TÜRGIMAALE!— gdr. E. Arro

TEATEID VÄLISMAALT JA MA-
LEVAIST

GAIDIDE NURK

XVI AAST. MÄRTS. 1937

5

Määrused

Eesti Vabariigi vähemusrahvaste skautliikude organisatsioonide vastuvõtmiseks Eesti Skautide Malevasse.

§ 1.

Vähemusrahvused Eestis (venelased, sakslased, poolakad, soomlased, lätlased, juudid ja teised) ei moodusta iseseisvaid skautide malevaid, malevkondi ega skautkondi. Suuremaks skautüksuseks neil oleks skautrühmitis ehk suguharu (koosneb hundipoegade karjast, skautrühmast ja vanemskautide klubist).

§ 2.

Vähemusrahvaste skautüksused nende vastuvõtmisel Eesti Skautide Malevasse registreeritakse kohalikkudesse skautmalevatesse organisatsiooniliste allüksustena. Seega need skautüksused alluvad üldistel alustel kohaliku maleva juhi kaudu maleva vanemale.

Registreerimisel kohalikku skautmalevasse vähemusrahvuste skautüksused märgitakse eraldi numbriga, mis on järjekordseks numbriks maleva rühmitiste (rühmade) üldises numeratsioonis.

§ 3.

Kuuludes Eesti Skautide Malevasse, vähemusrahvuste skautüksused tegutsevad Eesti Skautide Maleva põhimääruste alusel.

Kuni uute põhimääruste jõustumiseni vähemusrahvuste skautüksused käsitlevad Eesti Skautide Malevas praegu kehtivaid põhimäärusi.

Küsimused, mida ei selgita Eesti Skautide Maleva Põhimäärused, lahendab Eesti Skautide Maleva Peastaap. Küsimused esitatakse Peastaabile kohaliku skautmaleva staabi kaudu.

§ 4.

Vähemusrahvuste skautidel on samad nimetused, mis on tarvitusel Eesti Skautide Malevas.

§ 5.

Skautmalevasse vastuvõtmisel vähemusrahvuste skautüksuste liikmed sooritavad vastavad katsed Eesti Skautide Maleva Põhimäärustes ettenähtud alustel ja korras. Seejuures:

- a) enne malevasse astumist noorem-skautmatri ja skaumasteri astmele võrdsele kohale jõudnud juhid sooritavad katsed malevavanema käsu kirjaga määratava komisjoni ees, mille töödest kutsutakse võtma osa ka Peastaabi esindaja,
- b) vanemad skautjuhid ja skaudisõbrad võivad kohaliku maleva vanema ettepanekul vastavad katsed sooritada Peavanema käsu kirjaga nr. 3. 1936. a. § 11. määratud komisjoni ees.

Katsetel arvestatakse ka katsetatavate skautliku tegevusega vähemusrahvuste organisatsioonides.

Aja, mille vältel katse sooritatakse, määrab vastavalt kohaliku skautmaleva vanem ja Peavanem.

§ 6.

Sisetegevuses vähemusrahvuste skautüksused võivad tarvitada emakeelt, kuid maleva üldistel ja igasugustel rivilistel esinemistel tarvitatakse eesti keelt.

Seepärast vähemusrahvuste skaudid peavad oskama laulda Riigihümni ja neile peavad olema tuttavad maleva üldistel esinemistel tarvimine-

(järg eelviimasel kaane küljel)

EESTI SKAUT

VÄLJAANDJA: EESTI SKAUTIDE MALEVA PEASTAAP. VASTUTAVTOIMETAJA N. KANN, PEATOIMETAJA: L. KÄRSEN, TEGEVTOIMETAJA: J. KOKLA.

Üksiknumber 20 senti Aastakäik Kr. 1.50.

MÄRTS

Nr. 5

1937

TOIMETUSE LIHKMED: H. JÕE, R. TÕNURI, E. PAVELSON, V. SUIGUSAAR, A. TARI, H. TARI, E. JÕGI, R. ROOS.

Toimetuse ja talituse aadress: Tallinn Venne 26. Ilmub aastas 8 numbrit.

XVI AAST

Eesti Skautide Maleva aastapäevaks

Tallinna Maleva poolt 24. veebr. s. a. korraldatud Vabariigi aastapäeva - ja Bii-Pii sünnipäeva pidustustis osavõtjad: esireas vasakult:

Tall. mal. juht skm. R. Tõnuri, „Terassammurite“ vanem kol-leitn. J. Rimmel, siseseekret. skm. W. Suigusaar, noortenõunik J. Maismaa, peavanema abi E. Maddisoo, „Eesti Skaudi“ peatoimetaja n.-skm. L. Kärnen.

20. märtsil, 1921. a. Tartus kokkuastunud I üleriiklik skaudijuhtide kongress võttis vastu kaks tähtsat otsust:

1. Kõik seni iseseisvalt töötanud skautide malevad liita ühiseks pereks, mille nimeks on Eesti skautide maleva ja

2. Välja anda skautide häälekandjat, mille nimeks on „Eesti Skaut“.

Seega mõlemil täitus 20. märtsil s. a. 16 aastat tegutsemist.

16. aastat ei ole ju juubel — kuid see seisab teisest küljest pühitsetavate tähtpäevade hulgas — sest lähemal ajal täitub 25. aastat skautluse tekkimisest Eestis ja 20 aastat Anton Ounapuu poolt asutatud Eesti skautlust.

* * *

Noore poisina tollet kongressil, „pealtkuulajana“ ja praegu skautjuhina kaasasammujana, võin tõesti rõõmu tunda nende juhtide julgust algatusest, kes 1921. aastal otsuseid tegid, aimamatult, milliseid tulemusi annavad nende tookordsed otsused tulevikus.

Eesti Skautide Maleva ja ajakiri „Eesti Skaut“ oma tegevusega on tõendanud — et nende otsused on elulised olnud ja tulemusi annud meie noorsoo kasvatamisel

Ei olnud tol korral, meie juhtidel kerge sellised põhjapanevaid otsusi teha, sest skautlus oli lõhenud. Olid tekkinud teised, „kah skaudid“, kes ei tunnud endid millegi pärast koos teistega mahtuvat ühte raami — ühisesse skautide perre, peamiselt just neil põhjusil, — mis sageli elus korduvad. Kui ei saa tegelased omavahel läbi, — antakse uus organisatsioon, vaatamata sellele, kas tast kasu on üldsusele. Aeg on areenilt ütelnud oma sõna. On skautlusest kadunud tookordsed tegelased koos organisatsioonide ja häälekandjatega.

* * *

Et midagi korda saata, on tarvis kõigepealt üksmeelt, üksteisest arusaamist — vastastikust mõistmist, hinnata üks-teise tööd ja tegevust.

Kui need on olemas, siis ainult suudetakse midagi korda saata.

Et siin on mõndagi korda saadetud, siis võib kindlalt eeldada, et Eesti Skautide Malevas on valitsenud selline õhkkond, mida kokku võttes saab nimetada „skautlikuks vaimuks.“

Skautlik vaim poisid, juhid ja vanemad, olgu meil ikka ja alati saatjaks, kas skaudina matkates kodumaa pinnal, või mehena matkates eluteel.

* * *

Julgen kogu Eesti skautpere nimel Eesti Skautide Maleva 16. ja Eesti Skautluse 20. aastapäeval tervitada skautide aupresidenti hra Riigivanem K. Pätsi, vägede ülemjuhatajat hra kindral J. Laidoner'i, noorsoo üldjuhti haridusministrit kol. A. Jaaksoni, noorte juhti kol Vellerindi, Eesti Skautide Sõprade Liidu esimeest hra skm. J. Hünerson'i, Peavanemat hra skm. N. Kann'i, tema abi hra skm Maddisoo'd, Peastaabi ülemat maj. A. Koiki ja teisi Peastaabi liikmeid — ning öelda, et Eesti skaudid on alati valmis. Nende rivi vaimliselt on kindel ja tugev. Kui suurlaagri ajal maruvihm ühtegi meie poissi rivist välja ei löönud — siis ei kuku rivist välja ka ükski poiss — kui kutsus isamaa

Tahame olla tublid Anton Õunapuu'lased.

R. Tõnuri,
skautmaster.

Anton Õunapuu

Eesti Skautide isa mälestuseks

A. Õunapuu sündis 1887. a. Vändras, taluperemehe pojana. Õppis Vändra algkoolis, kaotas varakult isa, mis edasiõppimist raskendas, kuid heade vaimuannetega poiss pööras peagi enese peale õpetajate tä-

helepanu; leidis neis ka toetust edasiõppimiseks.

Kooli lõpetamise järele sai Tori vallakirjutaja abiks. Sealt tuli Tallinna krediitühisusse teenima. Jätkas eneseharidust õhtukursustel käimisega.

Otsustava tõuke elukutse valikul andis võit 25 verstalises võidujooksus Tallinnas, kus ta sai I koha. Sellest peale algas temas huvi spordi vastu. Olles Kalevi spordiseltsi liige, astus ta seltsi ainelisel toetusel Helsingi ülikooli juure asuvasse võimlemise instituuti vabakuulajana, sest tal puudus lõpulik keskharidus. Õppis kiiresti selgeks Soome keele, mis edasiõppimist Soomes kergendas. Soomes elas Õunapuu ligi 5 aastat. Lõpetades võimlemise instituudi „väga heaga“, täiendades ennast veel pedagoogika kutseksamile ettevalmistamiseks, mille peale üldharidusliste ainetete veel rida eriõppeaineid ja praktilisi harjutusi läbi tegi, saades igalpool hinnangu kõige parema. Suvevaheajal omandas veel eksamiteel „ujumismagistri“ aunime. Ka oli ta veel osav masseerimises ja soonetamisest.

1913. a. tuli Õunapuu kodumaale. Siin hakkas tal elav tegevus. Tallinna linna kaubanduskool, Vestholmi eragümnaasium, Toomkool, Tallinna linna kommertsikool ja viimaseks Tallinna linna realkool olid õppeasutused, kus noorsugu temaga esimesena kokku puutus, saades tema kasvatuse osaliseks.

Vene surveaeg, enamlaste valitsemise päevad, okupatsiooni võimupäevad ja viimaks Eesti riigi rajamise vastutavamad eeltööd ja mured, kuid kõige selle juures ei jätnud ta oma peapüüet — Vaba Eestit iseseisvusele viia aidata. Mitmesugused rahvalikud kursused nagu ujumise, võimlemise ja rahvuslikud mängud olid alati osavõturiikkad, kui tema juhatas.

Ja aastal 1917. ta organiseeris Tallinna esimese skautrühma Eestis. I rühm koosnes poeglaste kaubanduskooli, poeglaste kommertsikooli ja realkooli õpilastest. (Praegu Tallinna sk. m. I suguharu) Rühma vanemaks palus ta realkooli dir. N. Kann'u (praegune Eesti Eesti Skautide Ma-

Anton Õunapuu

leva peavanem). Esimesele rühmale järgnesid teised, millest moodustati Tallinna Skautide Maleva, kuhu paluti vanemaks kapten L. Tõnsoni. Nii N. Kannus kui ka L. Tõnsonis peitus tuline skautide poolehoid, mis noorele organisatsioonile kasuks oli.

Ja skaudina jätkas Õunapuu isamaa teenimist. Tema artiklid ajalehtedes skautlusest, ta käsikirjaline häälekandja ja viimati tema suurim teos „Skaudi käsiraamat“, mis I andes täitsa trükivalmis sai, (käsikiri, mis arvatavasti kellelegi läbivaatamiseks antud, ei ole seni pr. Õunapuule tagasi saadetud) ja mis huvitavat ning meie kooli ülesehitamise alal tarvili semat materjali käsitas — tõendasid tema vaadetele kindlat maksmapanemist.

Kui ööl vastu sakslaste sissetu-

lekut enamlaste verejanulised salgad laevadelt linna pöörasid, et kätte maksta valgetele, leidsid nad mannermaale astudes ootamata 43 relvastatud õpilast eest ja olid sunnitud surnuid maha jättes kabuhirmus põgenema. Õunapuu oli suutnud oma kasvatustööle anda sisu, mis õpilasi kaasa kiskus — teades et see on ka suks isamaale.

Suurim isamaaline teene on tema tegevus Kalevlaste malevas, ka siin ei olnud ta pealtvaataja osas, vaid olles kapten Tõnsoni parem käsi, organiseeris ja oskas sütitada, kaasa kiskuda.

Ise algatusrikas ja julge, tihti kangelastegudega, suutis ta oma üksusega vägitagusid korda saata. Ja ühel niisugusel kangelasteol Järvekülas jaanuarikuul 1919. a. sai ta korraga kaks rinnahaava, käest läbilastud ja kaelast kuuliga riivatud. Sidumisele minnes laulis ta isamaalisi laule ja vaikis alles arsti nõudmisel. Oma abikaasa, kellega ta alles poole aasta eest abiellus, võttis vastu lausega: „Kui terveks saan, lähen jälle.“ Ja ta täitis sõna. Tugev organism paranes mõne nädala jooksul. Veel ei olnud ta täiesti terve, kui Võru poolt, kus Kalevlaste malev võitles, rahutuid teateid hakkas tulema. Õunapuu sõitis julgustama. Setumaa oli tarvis vabastada. Õöl vastu 2. aprilli sunniti vaenlane Petserieelsest külast lahkuma. Pealik Õunapuu sõitis kaaslastega ette seisukohti selgitama. Seal kostsid paugud ja ta seltsimeestest langesid mitu, kuna ta enese all hobune surmati. Kui osav kütt, kelle tabavast kuulist vaevalt eluga pääseb, hakkas ta vaenlast otsima, kes enese arglikult paeauku oli ära peitnud. Uus pauk ja kuul tungis

seljatagant rindu — surm silmapilkne.

Nii kell 1 lõunal 2. aprillil, 18 aastat tagasi, lõppes Eesti Skautide Isa Anton Õunapuu elu, sel ajal, kust isamaa kõige enam lootis.

Ta põrm sängitati mulda Vändras 9. aprillil rohkearvulise rahva ja suurearvulise Tallinna esindajate juuresolekul, kus ei puudunud ka skautide esindaja.

Nii puhkab isamaa mullas, koduvallas — kangelane — töotusrikkam Eesti noorsoo virgutaja, seltskonnategelane, skautide isa Eestis ja palavam isamaalane, kelle auks Kalevlasted istutasid möödunud suvel tamme.

Skau did ! Kangelasvaim kohustab meid jätkama edasi tema tööd samas vaimus nagu oleme seda teinud 20 aastat.

Ja kui kord kutsub jälle isamaa — siis skau did, koondume võimaks malevaks, mis sammub oma isa kangelasteel — siht silme ees. Igavesti Vaba Eesti !

n-skm R. Kärner.

Moodne „veovoorimees“

Nskm. Juhan Kokla

Skautluse eduteel

Mõtteid seltskonnale lähenemisest ja kasvatus töö süvendamisest

Meie skaudipoisid, oleme juba meheas. Nimelt organisatsiooni vanuselt. Oleme läbi teinud tõuse ja mõõne, ent siiski oleme säilunud.

Kui mõni organisatsioon järjekindlalt teotseb paarkümmend aastat, siis tuleb arvata, et selles peitub küllaldaselt visadust ja elulist jõudu. Skautism on terves maailmas eduteed sammunud, ka Eestis, kuigi kitsastes oludes. Ideedest aetuna, vähese toetusega sõpradelt, nii areneb skautlus. Ideedeajajad on tugevaim ja võimsaim. Teatav evolutsioon on ka eesti skautide peres toimunud. Alguses militarism, taas indiaanitsemine alias metsajõud, kobamised ja katsetused, milliste kristalliseerunud süntees on praegune natsionaalseil põhimõtteil arenev liikumine, mis on eelmistest ephohidest haaranud valalise: teatava distsipliini ja sügava armastuse looduse vastu.!

Skautluse edus määrava tähtsusega on alati olnud head suhted rahvaga, avalikkusega. See on võimaldanud meile toetust ja loonud eeldused eduks. Kui Eesti skautlus on viimaseil aastail hargnenud kahte identsesse harru, organisatsiooni, siis on loomulik, et mõlemal täpselt ühist põhimõttega noorteliikumisel on olemas seltskonnas poolehoidjad. Nii see peabki olema. Meie skaudid ei nõua monopolset suhtlemist avalikkusega. Kuid meie ei taha ka, et meid valesti hinnataks, et meid ära lõigataks rahvast. Tahame, et meid hinnatakse õigest seisukohast.

Sageli arvustatakse skaute üksikute „kärnaste lammaste“ pärast, milliseid ju satub loomulikult igasse organisatsiooni ja kelledest püütakse rutemini vabaneda, vägagi erapoolikult. Et selliseid väärarvamusi vältida, selleks peaksime süstemaatilist teotsema, et viia skautlust sihile, kus mitte ükski avalikkus meiega rahul ei ole, vaid oleme seda ka ise.

Käsitaksin siin mõningaid ammutunud puhtskautlikke ideid, milledele peaks veel enam rõhku panema, et areneksime õiges suunas. Ka gaididele sobiks see retsept oivaliselt.

Milliga võidame siis „maailma“, avalikkuse? Milllega pälvime siis endarahulolu? Loomulikult primaarse tähtsusega on

iga skaudi individuaalne käitumine, esinemine. Selle vastu eksimisi juhtub noortes sageli. Mitte pahatahtlusest, vaid üle-meelikusest. Siin aitab vaid väärkas juht, kes ise džentlemani ja teeb oma poistest sama. Kas pole ilus, kui alatinaeratav skaut, teatava eneseväarikusega, kindlusega, ent siiski armastusväärsest, oskab kohelda ligimesi, eriti vanemaid. Kõik poisid, keda skautlus haarab, ei võrsu just parima kasvatussega klassidest. Siin on skautlus omal kohal, skautlus püüab teha poisist aumeest, meest millist kodune miljöö temast ei suutnud teha. Seepärast on tervitatav, et poiss satuks juba hundipojana tubli juhi kätte, sest siin on ta meelsus ja hingeelu kergemini vormitav. Julge, elurõõmus, hää rühiga (selleks rivi!), väärkas (tean, et olen skaut!), piinlikult korras vormis, laitmatute elukommetega: see on musterskaut, ja selliseid poisse peamegi kasvatama. Seejuures aga ei tohi poistest saada memmepoegi: laager ja loodus õpetagu töökestloomulikkust. Skautlus tahabki poisse viia lähemale loomulikule elule, et karastada nende tervist ja õpetama looduse kaudu armastama oma isamaad.

Raskeim ajajärk on poisi arenemisel muidugi puberteedi lõppemisel, kui poiss põleb soovist olla „täismees“. Kuid õigel juhul pole eriti raske noort „rüütlit“ uskuma panna, et skautluse džentlemlikkus ongi õigele rüütile ainuõige käitumisviis.

Teiseks tähtsamaks alaks, mis viib meid maailmale, avalikkusele lähemale, oleks kaasaelamine seltskondlikele üritustele ja nende toetamine. Viimased peavad loomulikult olema üldkasuliku-positiivse iselaadiga: aktused, riiklikud sündmused ja pidustused, kultuurtegelaste austamised, heategevad peod, heategevus üldse jne. Skautlus hoidub aga politikast, olles eriilmeline erapooletu organisatsioon.

Senini oleme küll seltskonnaga tema üritusis kaasa sammunud, kuid mitte küllaldaselt: peame rohkem kokku kasvama rahvaga, sest oleme ka ise osa rahvast. Meie oleme tuleviku seltskond, riiklikult-skautlikult kasvatatud isikud, seepärast me ei tohigi isoleeruda seltskonnast.

Aga nähet, et poisse tarvitatakse

kõikjal jooksupoistena ja uksehoidjatena (nagu mõned seltskonnategelased kahjuks peavad loomulikult), tuleks täielikult hukka mõista. Ei tohi noortes kasvatada alaväärtuse tunnet, sest neist peavad võrsuma julged, teovõimsad kodanikud. Skaut ei häbene käsituses olla, kuid alati spetsialiseerumist jooksupoistamise-skautlusele ei tohi olla.

Loomulikult võib skautlik ühik ka väljaspool seltskonnaalgatust tegeleda, eriti heategeval alal. Oleme küll vaesed, ent oma piskust anname alati.

Meie vahel valitsevad patriarhaalsed vahekorrad: pisikesest hellkäpast skautmasterini, vanemani oleme sinasõbrad. See ei tähenda, et skautlus ei õpeta vanemaid ja juhte respektierima. Ei, sinasõprus viib meid üksteisele lähemale, kergendab üksteises* arusaamist ja tööd. Nii kasvab meis vennalik vaim, tunneme end ühise perena. Seda peame selgitama ka avalikkusele, kes sageli kummaliselt vaatab ja kui ebaviisakust võtab kui skaut omast vanemale „sina“ ülele.

Loomulikult teatav eneseavaldus peab noortel olema, seepärast ei saa ju keelata kärarikkaid liikumismänge ega rütmirikaid laule. Vastutus siin aga langeb juhile, et laulude tekstid oleksid sobivad, ja et mängud ei läheks n. ö. „tapmise ja tagaajamise“ peale. Eriti esinemisel peame ettekannete valikul olema ülimal määral tähelepanelikud eeskava koostamisel, sest tihti süütuimigi väärtus tõlgitsetakse võõrilt.

Oleme eestlased. Teame seda ja armastame isamaad — Eestit. Juhid kasvatavad poisse patriootses vaimus, õige juht

on ka ise patrioot. Kuid mõningad isikud ja ringkonnad avalikkuses ei taha sihilikult tunnustada ja uskuda meie nationalistlikku vaimu, kuna me seda kui oma pühimat sisemist tunnet endastmõistetavusega kasvatustööl oleme võtnud ja mitte erilisel reklaaminud. Tuletage meelde meie asutajat A. Vanapuud ja teisi vabadusvõitluses langenud õppureid-skautte. Meie, nende järglased, ei taha põrmugi halvemad olla. Meile endile on tähtsaim subjektiivne teadmine, et tõesti oleme patrioodid. Et keegi ei saaks meid valesi mõista. selleks arendagem veel enam rahvuslikke motiive kasvatases, pealegi, kus aeg nõuab, et oleksime sel alal eeskujuks organiseerimatu noorsoole. Meie sõbralikud suhted teiste rahvaste skautidega, kes ise samuti patrioodid, ei tähenda veel meie internatsionalismi, nagu võhikud püüavad tõendada. Skaudid on rahvusvaheline organisatsioon, mis tahab lähendada kõikide natsioonide rahvusmeelset noori. Rahvuslik vaim seob meid tihedaimini avalikkusega.

Nüüd, kus uue noorsooadusega meie olukord stabiliseeriti, võime uue hooga alata tööd poiste kasvatamisel ja koostööd seltskonnaga. Võime lõpetada oma sisemised reformid. Meie oma tuleviku huvides, peame aiva enam lähenema rahvale. Seda aga võib ainult elujõuline organisatsioon, mispärast haarakem terve Eesti noorsugu skautlikule enesearendamistööle. Kasvatagem musterpoisse-tüdrukuid, kes oleksid rahva lemmikud, uhkuseks avalikkusele. Selleks kõik juhid tõhe ja kõik poisid iseenda individuaalse džentlemenlikkuse arendamisele.

Ülemaailmline jamboree Hollandis

Sk. V. Birk

Ülemaailma kõikide skautide pilgud on pööratud Hollandile, kus korraldatakse V üleilmiline jamboree 31. juulist kuni 9. augustini. Lääne-Euroopa keskusesse, Hollandi, kogunevad kümned tuhanded skaudid ja püstitavad tubanded, tuhanded telgid, igast ilmakaarest. Kõigil on soov elada kaasa ilusaid laagri päevi unustamatus ülemaailmlises sõpruslaagris.

Hollandi on pindalalt väikene, võrreldes oma naaberriikidega, kuid siiski omab vääri- lise koha suurriikide kõrval. Hollandi on rikas ja alalhoidunud traditsioonidega maa, omades igal erialal palju kuulsaid teadlasi ja õpetlasi, nii kunsti, maali, kirjanduse, teaduse ja arhitektuuri alal. Nende kõikide tegevus on jälgi- tätnud nii maa kui linnade välis- ja siseelule.

Linnad ja külad oma muuseumite ja arhitektuuriliste ehitustega omavad palju vanust traditsioonest ja kunstist, ühtlasi ka näitavad teed moodsa kultuuri arengu poole. Lihtsust ja jõud, tervis ja ilu on kõik ühendatud hollandi kunstis.

Hollandi maastik on huvitav oma rohkete jõgede, kanalite ja suurte veekogudega, kujutades tüübilist madalmaad.

Laagri kohaks on valitud ajalooline esinduslik Bloemendaal-Vogelenzang, kus asub ka kuulsa valitseja Floris V poolt 13 sajandil ehitatud jahiloss. Laager asub suurlinnade lähedal. 9 minutiline sõit trammil Haarlemist, 25 minutit Amsterdamist ja 30 minutit Haagist. Vogelenzangi telkide linn ja lehvivad rahvus-

lipud kerkivad maailma noorusele ja sümboliseerivad maailma vendlust. See on viies üleilmiline kogunemine 30 aastase skaut-tegevuse jooksul.

23000 Hollandi skauti eesotsas kuningliku patrooni, tema majesteet kuninganna Vilhelmine ja juhi eksminister Rambonnet'ga teevad ki-bedaid ettevalmistusi maailma skautvendade vastuvõtuks.

Laager on jaotatud 8 alllaagriks. Uldjuhiks on oberst A. Diemont, kes on juhtinud ka Hollandi skautjuhtide „metsa laagrit“.

Laagri märgiks on vana „Jakobi kepp“, mis endast kujutab nurgamõõtmise abinõu, milline leidis laialdast tarvitamist kompassi asemel hollandi kuulsatel meresõitudel. Varem on olnud üleilmliste laagrite märkideks:

- I jamboreel 1920. a. Londonis puudus laagri märk.
- II „ 1925. a. Kopenhaagenis „Daani lipp“.
- III „ 1929. a. Birkenheadis „Kuldne nool“.
- IV „ 1933. a. Gödöllös „Valge hirv“.

Laagris ilmub igapäev illustreeritud laagri ajaleht „De Jamboreekraut“ (jamboree uudised). Tuues tähtsamaid laagri sündmusi nii sõnas, pildis kui karikatuuris. Hollandi postilavalitsus on andnud nõusoleku eriliste laagri postmarkide liikvele laskmiseks. Nii kui see oli Ungaris 1933. a.

Laagris on korraldatud ka suur näitus, kus peale hollandlaste on palutud esineda ka külalastajatel riikidel. Igal pärastlõunal on suures laagri väljal võistlused ja demonstratsioonid. Igal alllaagril on oma suurlõke ja peale nende kaks suurt lõkkevälja, kus võimaldatakse ka laialdane osavõtt rahvale. Laagri lõpul korraldatakse ekskursioone Zuidseele, Amsterdam, Haagi ja teistesse vaatamisväärsesse kohtadesse. Laagri lõpupäeval tuleb kokku IX üleilmiline konverents Haagis.

Meriskaudid oma paatidega asuvad Kaageri järvel, kus korraldatakse ka veepidustused. Laagri ärirajoon tahab täita kõigi skautide soove, tahtes pakkuda kõike, mis iganes vajab keegi.

Skautide isa lord Baden Powell, kes pühitses oma 80. sünnipäeva India skautide keskel, tahab kindlasti viibida kogu aeg laagris, kui seda tema tervis lubab. Kõikjal tehakse suuri ettevalmistusi sõiduks laagri, on teada, et hõimud ungarlased sõidavad koos austerlastega ja erirong on selleks juba lubatud.

Kes meist ei tahaks ka elada kaasa neid unustamatuid päevi selles suures sõpruslaagris, tunda rõõmu, kui ilmariike lippude kõrval kerkib ja lehvima lööb meie armas sini-mustvalge.

Skautid, olge teadlikud, et V jamboree ootab teid kõiki!

VÕIDETUD MÄNG

Jämesäär

Kui kõvakülmanud lumekoorigule on sadanud värsket lund, siis on kõige parem aeg jälgede ajamiseks. Seda teadsid ka Kurejõe suguharu poisid. Ja seepärast kogunesid nad tuhkapäeval peale kooli männiku servale. Päike oli libisenud juba üsna madalale ja sirutas lumele mändide sihvakaid varje. Riietesse mähitud, kohmakad nagu karupojad, möllasid poisid pehmes lumes ja ootasid agust.

Enne kui rebase salga viimased logardid kohale jõudsid, seletas juht mängukäiku ja rudiseval lumel jooksid poisid otsima tuulest murtud mändi. Seal siis kamandas Mait karud haralise juurepuntra juurde ja Vello oma viie rebasega istus pehmesse oksapuhmastikku. Krabinal

avati kaasaantud ümbrikud — algas pinev vaikus.

„Siia põgenes haavatud metsavaras“ — luges Mait, „reiehaavast peaks kohati lumele langema verepiisku, kui ta põgenes, arvatavasti Leisu küla poole. Jälgige, kirjeldage põgenemist, tuues kaasa kõik leitud asitõendused.“ Karud jooksid laiali, otsima jälgi.

Varem lahkunud rebaste teeraja kõrvalt leiti lumel jäljed ja mõned tumepunased täpid ja samas oli lumel lamanud kirves. Keegi rebastest oli selle võtnud nii ettevaatlikult, et polnud jäänud ainustki märki „Tahtsid näidata, et kirves on juba nende.“ mõmises karude jõumees Jaan, vaadates lumele joonistatud hüüdmärke. Samal ajal olid teised

karud jõudnud juba leida uut huvitavat. Põgenik oli siin peatunud ja lumel leidus jälle veriseid jälgi. Nähtavasti oli ta siin lumega haava puhastanud.

„Rebased on selle asitõenduse maha unustanud,“ naevis Uno ja soovitas Jaanile kaasavõtmiseks. See omakorda vastas noomitusega, et tõsise ülesandega ei tehta nalja.

Jäljed ja veretäpid liikusid tui- kudes edasi, nende kõrval aga lookles rebaste teerada. Kahes kohas oli põgenik peatudes toetanud puule ja kolmandas lõiganud kepi toeks. Seal aga olid rebased iga üksiku laastu rübala üles noppinud ja karud arutasid kaua, miks siin on tipitud.

Poisid jõudsid metsateele. Põgenik oli selle ületanud hüpates ja kukkunud teispool teed lumehange. Sõidetud teel kadusid rebaste jäljed ja karud juurdlesid terve minuti, kas pole tegemist mingi kavalusega. Kuid polnud. Edasi ajasid nüüd jälgi ainult karud. Haavatu oli tammunud metsas ringi, pugunud läbi traataia ja jätnud traadiokkaile tüki oma hallist koduvillasest riietusest, rebinud taskurätist haavasidet, kusjuures pil- lanud tüki rätти nimetähtedega R. S. ja siis siirdunud Leisu külateele. Suures jälgimise hoos pidid karud peaaegu mööda jooksma tee ääres oksale riputatud kirjast, milles juht teatas — „Siin on mängu lõpp.“

Terve tund oli hulgutud metsas. Nüüd aga pöörati tagasi. Paras vi- devik oli juba, noorekuu kitsas sirp välkus okste vahelt ja lumi rudises tugevamini kui varem. Juht oli met- sateel vastas ja õnnitles karusid. Rebased olid võidetud!

Kaotajad aga olid kadunud kui maapõhja. Oodati — neid ei tulnud, vilistati ja hõigati — keegi ei vasta- nud. „Küll oskavad isegi koju tulla“, arvas juht ja sooja õhtusöögi lõhna ninas tundes rühkisid poisid ale- vikku.

Ants oli lõpetanud laastude nop- pimise, arutledes, kas selline rumal asitõendus väärib kaasa viimist ja nüüd sörkis teistele järele. Salk oli jõudnud üsna tee äärde ja peitnud end hoolikalt kadakaisse. Nende kohale jõudnud, siis alles märkas Ants kaaslasi. Vello viipas käega ja sosistas: „Keegi tuleb, laseme selle mööda! Poe varju!“

Ants nähtavasti ei uskunud ja aina õiendas kaela. Ta oli alles al- gaja. Ja kuidas võib algaja taibata, et metsas verejälgi otsivad poisid igale möödujale kahtlased paistavad. Teel lähenesid kaks meest palgi- koormaga. Kuigi alles algaja, kuid palgivedajaid Ants ei kartnud. Ta imestas oma arge kaaslasi. „Hei, need ongi metsavargad! Tulge aga välja! — hõikas ta.“

Tea kuidas lugu lõppenuks, kui mehed poleks hõiget kuuldes metsa vaadanud ja hobusele piitsa annud. Antski taipas, et asi on kahtlane. Juba minut hiljem järgnes salk met- sas palgivedajaile ja Sammi lippas

metsavahi juurde nii et jalad käisid kuklasse.

„Ei jõua ka teised kord koju,“ kirus Vello, kui juba tubli tunnikene oli hangedes sumatud. Pimedaks läks, tuli liikuda peaaegu koorma kõrval, et mitte mehi silmist kaotada. Ent samas tuli päästeingel metsavahi näol. Kihutas hobusega palgivedajaile järgi ja käratas: „Pidage kinni!“ Ja Sammi, nagu suur asjamees, täiendas omalt poolt: „Otsekohe!“ Küll kukkusid pikaks meeste näod, kui nende viiemeheline saatjaskond metsast välja ilmus. Polnud siin enam pikka juttu: metsavaht pani meeste nimed kirja, palgid vee-retati teeäärde ja meestele anti kõva käsk, et varastatud puud olgu homse päeva jooksul metsavahi juurde veetud.

Metsavahi lahkkel kutsel ronisid rebased rekke ja vägeva huraaiga sõideti alevikku.

*

Teisel päeval kui ajalehed teatasid rasvase pealkirjaga — Skaudid püüdsid metsavarga — käis rebaste algaja Ants ringi tähtsa näoga. Põ-

rutas endale rusikaga rinnale [ja pajatas suguharukaaslastele: „Harva juhtub, et malevast kirjutatakse lehes. Aga vaadake, sedapuhku kirjutati rebase salgast!“

Ja küllap nemad selle mängu võitsidki — tabasid metsavarga, kuigi ei ajanud jälg.

Välis-tegevusest — mängudest.

Skm. Rich. Tõnuri loengu järgi K. R.

Välis-tegevus eriti välismängud on kõige moodsama meetodiga skautlikus kasvatuses. On korduvalt toonitatud, et skautliku tegevuse väärtus seisab välis-tegevuses. Kuid seda väärtust ei tule hinnata ja kasutada ainult suvel, vaid aasta läbi, eriti aga mil ilmastikuolud seda meile vähegi võimaldavad.

Tavaliselt talveti lepitakse vaid suusatamisega ja harvemal juhul ka kelgutamisega. Loomulikult on see huvipakkuv ja kosutav — eriti aga neile, kel olemas suusad. See on huvipakkuv niivõrd, kui-võrd kellelegi selle vastu huvi ja võimalusi, selleks skautluse kaasabi ei ole tarvis.

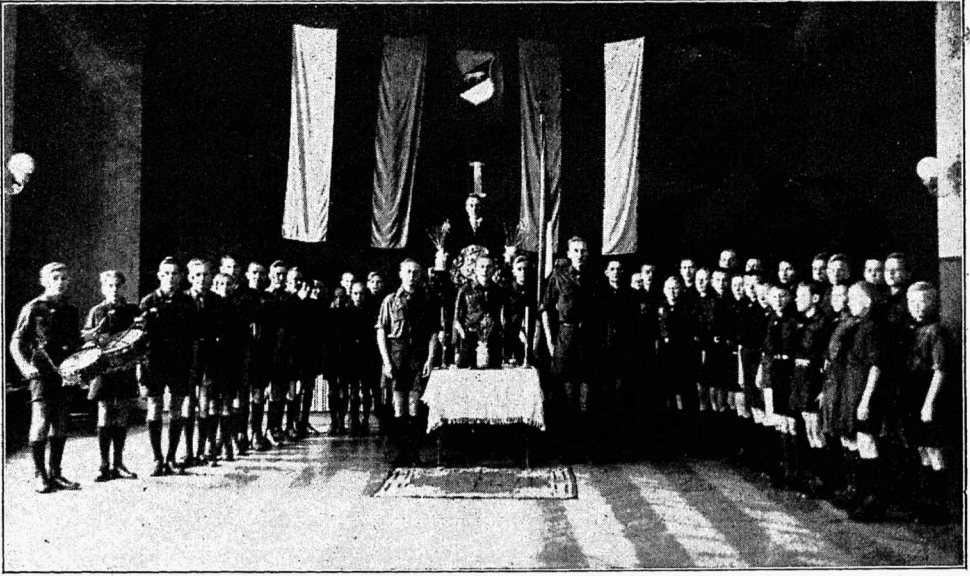
Kuid on palju noori, kes vaatamata võimalusile — seda igakord kasutada ei taha, sest see on tavaline. Kasvav pois tahab organiseeritud tegevust.

Skautlikus organisatsioonis aga on palju, — vast kandvam osa, neid poisse kellel aineliselt ei ole võimalus endile suusatamislõbu pakkuda — sellepärast oleme kohustatud ka nende poiste mõtlema — seda enam, et saame siin skautlist tegevust kõige tulemusrikkamalt tõhe rakendada.

Viime mängud ja omi poisse välja, vabasse õhku, sest need 1) haaravad poisse, 2) harjutavad skautilema ja 3) arendavad meid.

Normaalsele poisile meeldib tõtata välja vabasse loodusse, tunda avarust enda ümber, olla erk, vahva ja julge. Rõõmu tunda üleelamistest, nautida midagi romantilist.

Välismängud viivad meid värskesse õhku, organiseeritult panevad meile ülesandeid, kus tuleb joosta, roomata, luurata,

„Hõbe Hundi“ rühma aktus Pärnus. Kõnetoolis rühma vanem dir. G. Kõösel, lauataga vasakult: rühma abijuht E. Raide, r. juht R. Oja ja abijuht O. Kallaste.

ennast valitseda ja ennast ohverdada. Suurel ja avaral mänguväljal, meie ürgenergia leiab elu ja vabaduse.

Välismäng olgu elamusrikas ja romantiline, seome sinna kangelasi, võitjaid ja kaotajaid.

Salakaubavedajad ja piirivalvurid, sulid ja politsei ei ole ainsamad mängitavad mängud. Katsetame põhjanaba uurijaid, korraldame u u r i m u s - ekspeditsiooni — saanide-kelkudega — milledele „laotud“ kõik tarvilikud abinõud. Põhjapoolsetel poistel on looduslikud rannikud, lõunapoolsetel mitmed huvitavad kõrgustikud — nende „tippude“ ületamine kasvavatele noortele pakub palju huvi, oskust ja sitkust. Mida raskem ja keerukam on selline ekspeditsioon — seda õpetlikum ta on.

Õpime palju skauditarkusi, kuid kas talvel või muul aastaajal peale suve oskame ka kahe tikuga tuld teha, toitu valmistada, õigeid sõlmi siduda „käljust“ alla laskumistel? Oleme targad olnud suvel, katsetame seda muil aastaajal ka.

Skaudi katseis räägime tarku jutte jälgimisest, kus poole auto sõitis või jännes aevastas? Kuid kui paljud neist on proovinud jälgi ajada lumel? Saadame paar poissi „jälgi tegema“ — püüame neid kätte leida.

Jala- ja teemärgid on tehtavad mitte ükski suvel. Signaliseerida pidavat saama eriti hästi ka talvel või varakevadel.

Et välismängud — võistlused õnnestuksid, koostame ettenägeliku kava, koos

oma abiliste salgajuhtidega, — et see oleks ühis-kava.

Tulemusrikkal mängul — võistlusel olgu selged tegevuse algul sündmustiku reeglid, ning selge reeglite täitmise viis. Sõnakuulmine ja distsipliin on aluseks mängu-võistluse õnnestumiseks. Kasvatame endis edavalitsemist, et tarbekorral osata end varjata, tähelepanematult edasi liikuda, oodates soodsa momendini või üldise tegutsemiseni. Et oskaksime võita, kaotada ja langeda.

Õpime tundma, tegutsema individuaalselt, paarikaupa ja kogu salgaga. Salga süsteem kajastub kõige paremini välismängu-võistluses, seal on sellel süsteemil kõige parem levinemisviis. Alaliselt ruumes tegutsevad vaid saamatud juhid ja poisid.

Välismäng-võitlus ei pruugi alati kesta tunde. 1—2 tunniga saab juba palju korda viia. Teise tunniga võime sees tegutseda.

Kokkuvõttes, skautliku õige rakendusviisi juures muutub meie tegevus palju tulemusrikkamaks ja aitab kaasa mehiseuse ja isikliku tubliduse arendamisele.

Välismängu-võistlusega, vähemalt 50% meie tegevusest muutub skautlikumaks ja vähemalt 50% neist poistest, kes pidevalt ei ole haaratud skautlikust tegevusest, sammuvad kaasa skautridades huvitava ja mitmekülgse välistegevusega.

L A I A

m-sk. J. Jääger.

M A A I L M A

(Järg)

Kolmanda päeva hommikul peale Warsavist lahkumist jõudis meile järgi moodne omnibus. Meie kohale jõudes märkasime selle ees väikesi eesti lipukesti. Kohe oli meil selge, et tegemist on N.M.K.Ü. turistomnibusega. Tundsimegi sealt mõned oma kaasmaalased ära ja hakkasime kõigest jõust hõiskama eesti keeles. Kahjuks aga ei kuulnud meid ja peagi kadus omnibus meie silmist.

Siis meelestus Vollil, et on laupäev. Pühapäeval teevad eestlased aga kindlasti suurema peatuse Krakovis. Oh, kui saaks sinna! Lühikese „sõjanõu“ järgi otsustasimegi meie veel samal öhtul jõuda Krakovi, ehkki sinna oli veel üle 200 km. Käisime nii, et poola asfaltteele jäid suured augud (oli palav päev) ja naelad saabaste all ähvardasid sulada. Selle tulemuseks oli aga meie matka uus kiirusrekord: 2 tunni 54 minutiga käisime 27,2 km.

Sel päeval olime suurtel „jahiväljadel“, sest kasutasime ära kõik Krakovi poole liikuvad sõidukid. Matk muutus „võidujooksuks“ oma kaasmaalastega. Sõitsime kord nendest isegi mööda ja siis tegid nemad meiega samuti. Ka seekordne karjumine jäi asjatuks. Öhtu eel, kui sõitsime kellegi sõbraliku poola turisti autos Krakovi poole, eestlasi enam ei kohanud. Imelik, kuhu nad võisid jääda, sest meie arendasime suurimat kiirust — ligi 80 km tunnis.

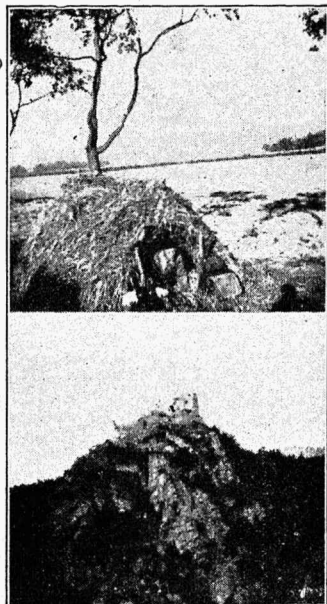
Kui Krakovi jõudsime, oli juba öö. Siiski leidsime skautide kodu suurema vaevata. Nad olid aga kolinud uutesse ruumidesse, kus alles kõik oli korraldamata. Kohalik skautide juht — lõbus poolakas, leidis meile siiski toreda ja omapärase magamiskoha. Selleks osutus suur laud.

Kõik oleks läinud õnnelikult, kui mitte üks meist poleks harrastanud kõveras magamist, mille jaoks laual muidugi ruumi ei olnud. Unise peaga tükasime nii mitugi korda teineteist maha. Kuid skaut kohaneb igas olukorras ja nõnda tulime ka meie lõpuks suurepäraselt toime, vaatamata mõningaile muhkudele (põrand oli kaunis kõva).

Pühapäeva hommikul ajasime endile uued rõivad, vabandust, riided selga ja läksime vaatama Krakovi kirikuid. On neid seal aga palju ja üks toreدام, kui teine.

Ka oma kaasmaalasi ei unustanud me. Pika otsimise peale jõudsime Krakovi I.M.C.A.-sse, kust pärisime teateid eestlaste üle. Hur-

Ütal: Õuna-
valvuri onn
Tsehhis, kus
saatsime möö-
da seiklusriika
öö. All vanad
lossivaremed Tseh-
hoslovakkia
mägismaal.

raa! Võitsime. Olime jõudnud enne neid Krakovi, sest nemad olid alles päralt jõudmata. Nad saabusid alles peale meie „uurimisretke“ I.M.C.A.-sse (saime seda teada teisel järelepärimisel).

Öhtul kohtasime siiski viimaks eestlasi (päeval ei saanud jällegi kokku — sõitsid Viličkasse). Olid toredad inimesed. Saime neilt teateid Eesti kohta ja meie suureks rõõmuks kutsusid isegi kaasa Zakopanesse. Jäime aga siiski maha, kuna nad sõitsid minema ajal, mil einetasime. Ka meie tahtsime näha seda kuulsat poola suve- ja talikuurorti ja asusime uue innuga „vallutama“ Lõuna-Poola mägismaad.

8. septembri öhtuks jõudsimegi Zakopane külje alla ja ööbisime lõbusate tislerte juures (neid oli 5 kameraadi). Ka sel ööl oli meie kannatus proovil, sest tislerti pink ja 3 tooli, kus meie „maised varem“ puhkasid sel ööl, ei jätnud oma mõju avaldamata.

Järgmise päeva hommikul valmistusime Tatratesse minekuks. Varustasime endid mägestiku keppidega ja ronisime üles — lumiste kõrguste poole. Peagu kogu päev möödus meil jumalikkudes mägedes, kesk ilusat, metsikut loodust. Öhtu eel laskusime mägedest alla ja läksime veel samal öhtul üle Tsehhoslovakkia piiri.

Käisime kohati maanteel, kohati ronisime aga üle mägede, mis oli küll palju raskem, kuid lühendas meie teed suuresti. Ühel niisugusel üleronimisel või õigemini roomamisel (kaljud ja savine maapind oli libe) läks minu kell igavesele hingusele, sest kukkusin vastu puid.

Ka Tsehhoslovakkias läksime mitmelt poolt otse. Selle tagajärg: eksisime ligi 3 päeva mööda mägesid. Neil eksikäikudel tutvusime põhjalikult metsikute Tatra mägedega, mis kohati üle 2000 meetri kõrged.

Algul olime mägismaa loodusest väga vaimustatud, kuid viimaks muutus see luhpainaajaks, eriti saabastele (Vollil ostis omale varsti uued).

Nüüd tagantjärele mõeldes Tsehhoslovakkias, tulevad mul silmade ette need naljakad seiklused selles mägestikuriigis, mis me seal läbi elasime. Eriti öömajad. Ühe öö saatsime mööda kellegi lihunikku juures, kes pidas ka väikest pansioni. Sealt olid aga võõrad juba ammu lahkunud ja „vana“ meisterdas omale karni letti tühjaksjäänud ruumis. Sel ööl magasime voodis, mille peremees meile kombineeris. Ta asetaski tühja voodisse laaste, millele tõmbasime teki üle ja voodi oligi valmis. Öösi pugesi aga külmataat tühja ruumi (selles olid süüdi mäed) ja otsemat teed meie kallale. Ohverdasime siis suuremaosa laaste tulejumalale ja voheldumisi soendades end ahju ees tulepaistel ja magades (niikaua kui külm hakkas) saatsime öö mööda.

Mitu päeva käisime metsikul mägismaal ja imestasime vanu losside varemeid, mis seisid üdseina ja salapäraseina kõrgeil kaljudel piiratud sügavaist kuristikest. Mis võisid need kõik näinud ja läbielanud olla?

Ühel õhtupoolikul leidsime teeaarest jõe kaldalt vana küna. Et meie tee kogu aeg mööda jõekallast läks, pealegi allavett, siis otsustasime künaga veidi sõita. Parandasime selle vigastatud põhja, loopisime vee välja ja varsti liuglesimegi ühel eksistikurikkal Doonau harujõel. Meil tarvitses küna vaid tasakaalus hoida, edasilükkumine läks iseenesest.

Oli juba õhtu, kuid ikka sõitsime veel künaga. Öö pimenedes muutus jõgi palju kohutavamaks, sest ei osanud ega näinud küna karestikest eemal hoida, vaid sõitsime otse üle. Siis korraga pidime kogu oma varustusega üle parda kukkuma ja meil kadus isu edasi sõiduks. Õnnelikult maandusime kaldale, kus pool asus maantee.

Et taludesse minekuts aeg juba hiline oli pidime tahes ehk tahtmata öö väljas mööda saatma. Leidsime oma maandumiskoha lähedalt hunniku laaste (talunikud olid ääda teinud) ja varsti loitiski hele tuli.

Hakkasime omale kohe toitu valmistama. Kartulate praadimiseks leiutas Vollil toreda meetodi. Asetasime katlakesse taldreku ja sellele kaunis suure kivi! Natuke aega peale selle „leutise“ tarvitusel võtmist lendas meil kogu kupatus õhku. Olime teinud katla õhukindlaks. Sellega jäime oma keedunõust ilma (täna sinu salaja jumalat, kuna tahtsin selle juba ammu minema visata, sest see oli õieti esimene kord,

mil ise keetsime). Öö oli tore, kuid veidi külm. Viimast vähendas aga suuresti tuli, nii et tulime toime suurepäraselt.

Varahommikul võtsime kursi teele, kus leidsime, et olime „purjetanud“ ligi 30 km.

Ka järgmine öö möödus omapäraselt. Poolas, Tsehhoslovakkias jt. riikides kasvavad teeaares viljapuud. Et möödakäijad puudega või õigemini sellega mis puude otsas kasvab „sõbrustama“ ei hakkaks, selleks on palgatud vahid, kes harilikult öösel elavad põhust koopais. Õhtuks jõudsime ühe niisuguse maha jäetud koopa juure (ploomid ja õunad olid juba korjatud) ja „okupeerisime“ selle.

Koobas oli äärmiselt mugav ja soe. Kõik oli korras, ainult . . . öösel tahtis keegi veel koopasse pugeda. Kuuasime selle saladusliku isiku ettevaatliku ja uurivat astumist. Aga kes ta oli, selleks meil julgust polnud vaatama minna. Nähtavasti puudus aga ka võõral julgus ennast meile esitada, kuna ta varsti sealt lahkus. Kogu öö oli aga mokas, sest äravus oli meilt une peletanud. Poola kepid kõvasti käes, nii ootasime peagu hommikuni. Alles siis vajasime unerühpe.

Kui ärkasime oli juba päike kõrgel. Korraldasime oma varustuse, pesime lähedalolevas ojas ja olimegi reisivalmis. Enne äraminekut aga jäädvustasime selle „tondilossi“ fotoplaadile.

Sel päeval kohtasime kaht talumeest, kel olid vankri ees hobused (harilikult sõidavad nad seal lehmadega). Saime luba nendega ühes sõita. Kuid ega see sõit kaua kestnud, sest varsti „vallutasid“ vankri 6 töötut (trampid). Et 10 meest ühel vankril sõidavad oli veidi naljakas ja sellepärast lahkusime vankrilt. Pealegi jõudsime nüüd jala kiiremini.

Üldiselt tegime Tsehhoslovakkias üle 50 km päevas, mille tagajärjel jõudsimegi 8-nda päeva õhtuks Lõuna-Tsehhoslovakkia suuremasse linna Bratislavasse.

Seal kohtasime õieti esimest korda Tsehhoslovakkia skaute. Olid toredad poisid, peab ütleva ja suhtusid äärmiselt hästi meisse (sai me neilt nii mitugi väikest mälestuseset kingiks). Poisid tegid parajasti ettevalmistusi oma riigipresidenti vastuvõtuks, kes pidi saabuma järgmisel päeval.

Järgmisel päeval oli kogu linn lipupeatse, ja kuidas veel! Mida küll mõistavad need tsehhid teha. Kunagi varem pole näinud kaunimat. Sel päeval olid ärid suletud, vabrikuis seisis töö — kõigil oli suur pidupäev. Tänavail kohtasime mitmesugustesse organisatsioonidesse kuuluvaid noori, — oli neid aga palju: skaudid, sookolid, mitmesugused keelinoorsoo ühingud jne. Meie küsimuse peale, kuidas on seal noorsoo organiseerimine nii suurejooneliselt läbiviidud vastati: „Ärge arvake, et see on sunniviisil saavutatud. Ei, meie ise ole-

Juhiks oma salgale

Parimaks töö edukuse aluseks skautlikus töös kõigi teiste tööviiside kõrval on tunnustatud salgatöö süsteem. Kõik kogenud ja õieti tegutsenud juhid vaevalt seda eitavad. Kuid töö sel viisil kannab ainult siis head vilja, annab häid tulemusi, kui seda tehakse õieti; — kui rakendatakse salk õiges skaudivaimus sel meetodil meie suurte skautlike sihtide saavutamisele.

Meil, pealinlastel, on aastate kestel traditsiooniks kujunenud igal aastal agaramatele skautidele ja salgajuhtidele korraldada pikema kestvusega kool — kursus, kus poistele püütakse õpetada puht skautlikke tarkusi ja oskusi salga juhtimiseks ja neis sisendada õiget skaudivaimu ja enesedistsipliini.

19. nov.-il m. a. algas järjekorras tegevust 11-nes selline. Neid kõiki lähemalt vaadeldes on tulemus häa, õppeviisid neis on täielikult olenenud kursusejuhist. On katsetatud igasuguseid viise, kuid kõigil on olnud omad puudused ja paremused; — eesmärk on jäänud siiski samaks: saagu neist poistest tublid juhid oma salgale.

Käimasoleva kooli sihiks on võetud:

1. Sisendada ja kasvatada kursustel — tulevastes ja olevates salgajuhtides, skautivaimu õigel kujul ja arendada enesedistsipliini suuremal määral.
2. Pakkuda võimalikult seda, mida

me huvitatud kõik neist organisatsioonidest ja aitame meeleldi noortele kaasa. Valitsuselt saavad need organisatsioonid küll toetust, kuid suurem osa on siiski seltskonna teene.“ Skaute on Tsehhoslovakkias üle 40000 ja kogu liikumine on võimas ja hästikorraldatud.

Lõuna paiku jätsime oma skautvendadega jumalaga ja läksime üle Austria piiri. Meie sihiks oli „valsside linn“ Viin.

(Järgneb).

juhid vajavad salga edukaks juhtimiseks.

3. Arendada ja viimistleda nende üldisi skautteadmisi ja nende tagavara võimalikult suurendada.

Osavõtjate arvu piirati juba alul sellega, et kõigil tuli tasuda registreerimismaks, millise tagasi saavad lõpetajad, kuna tavaline nähe on, alatakse 50-ga, lõpetavad 15. Huvi kaob, ind lõpeb, — lüüakse käega. 50 senti pole raha, millele käega ei võiks lüüa, kuid ka see väikene summakene paneb poisi momendiks mõtlema: kas alata?

Algasid 36, praegu on järel 31. Koos käiakse kord nädalas. On loodud oma koonduse ava- ja lõpptseremoniid. Mitteasjaomasele tundub võõrana, miks need poisid kannavad alati pussi ja nõöripunart. Neid ei tarvitata alati, kuid see sisendab poistes metsa olukorras nende vajadust ja arendab meelespidamist, — ei tohi harjumuseks saada unustamine. Märkmiku pidamine on kahekordne. Koondustel võivad skaudid oma soovi ja viisi kohaselt ülestähendusit teha: tegema peavad kõik, kuid iga kuu esimesel koondusel tuleb esitada n.n. puhas kaustik, mille pidamisviisidega skaute põhjalikult tutvustatud ja juhised antud Põhimõtteks selle juures on jäänud, selle pidamisega õpitagu salga tegsvuusraamatut korraldamist ja jäägu see kaustik varasalveks, kust juhina on võimalus neis küsimusis teadmisi uuendada. Häid kaustikuid on vähe, keskpäraseid ja omi ülesandeid täitvaid küll, on ka kehvapoolseid; — põhjuseks on muidugi poiste noorus, ning kogemuste ja teadmiste puudus.

Töö koolis on enam individuaalset laadi, kuid võimalikult rühmituste järgi salkadesse jaotatult. Vajaduse korral on poisid väärilt ja innuga väljas oma salga eest. Kord osutub päre-

Paiana-Brosovi suurlaagri üldvaade. Paiana org.

Türgimaale!

Gdr. E. Arro matkamuljeid Rumeenias ja Türgis.

(Järg)

Kukuruus, sai ja arbuus ehk punane meloon, see oli minu hommikueine. Siis vaatasin kalendrit: 31. juuli! Pidin olema laagris 2. augustil. Kaua pean sõitma enne kohalejõudmist? Selle küsimuse lahendasin reisibüroos, kus tutvusin sealsete ametnikega, kes mulle soovitasid oma reisupaunad tuua hotellist ära

maks Hall Hunt, kord Orav või Kotkas, siis näitavad oma paremust Öökull ja Kajakas, tasavägiselt võidukad on need kõik.

Märtsi keskel lõpeb sisetevõime, algavad katsed. Kuuldud tarkused ei tohi jääda ainult kaustikusse. Enamus pole tegelikud juhid, ei saa kuuldut tööde rakendada. Selleks ongi vaja selist proovimist.

Alles mais, pääle välitegevust ja ühist luuremängu vastavate nõuete kohaselt lõpetanud saavad pidulikult tunnused lõpetamisest.

Ka selle kooli kavas on omad puudused, kuid püüd on kõiki kolme üles seatud üldnõuet võimalikult läbi viia ja sisendada neid tulevastes juhtides.

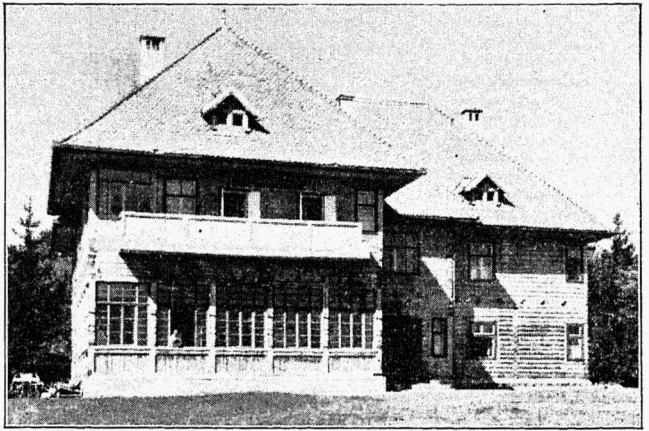
Suur Sammur.

ja siis võtta ette üks huvitav bussisõit Putna kloostris. Mulle anti kaasa kirjad, milles mulle paluti anda lahkesti öökorterit. Tõngi oma pakid hotellist ja sõitsin nendega peakassapidaja koju lõunale. Seega nägin ja tutvusin esimese rumeenia koduga, sõin esimese rumeenia lõuna. Tomati püree (supp), kartuli pudru, värsked kapsad, hapukurk ja õuntega pannkoogid. Peale anti vett. Sain kõhu hästi täis, kuigi pereproua, üks imesüdamlik viinlanna, vabandas väga, et neil reedeti ei söödavat liha. Jätsin pakid sinna ja läksin ühe lennueelase saatel (ta oli nende perekonnatuttav) Cernanti linna vaatama. Noorherra võttis kahehobuse voorimehe ja me sõitsime „Residentsi“, majja, kus elavad ja õpivad teoloogid ja mungad. Selle suure asutuse alla kuuluvad ilmatasuured varandused, ka Putna klooster ja metsad ning mitu lähedalolevat kooli.

Käisin ka Residentsis asuvas muuseumis. Selles oli kõige vanem rumeenia piibel kirjutatud käsitsi. Üle 500 aasta vana. Muidu on siin ikka samasugune kirikumuseum, talaarid, õigemini rõivastus, peakatted, ehted jne., mis kandsid endiseaja kirikutegelased.

Sõitsime siis autobuse juurde ja algas minu tutvumine rumeenia maaeluga. 150 aastat on Cernanti ja kogu selle linna ümbrus, mida nimetatakse Bucovinaks, olnud Austria päralt. See annab end veel praegugi tunda, kuna Cernanti tänavail ja ka autobuses ja kõikjal maal kuulduh rohkem saksa kui rumeenia keelt.

Brasovi skautide kodu: millal jõuame meieni kaugele?

Algas ilusaim sõit mägedes. Nagu valgel juuksepaelal libises autobus mööda kobati sirgeid ja kohati looklevaid mägiteid üles, alla! Ümberringi kukuruuspõllud. Siin kuulen, et kukuruus on rumeenia talupoja peatoiduks: suvel sööb ta keedetult värsket kukuruusi, — sügisel jahvatab ta kukuruusist jahu ja teeb mamaliigat (leiba) ja pudru, või küpsetab kukuruusi „hernekesi“ kuumas kohviküpsetamise taolisest kianises raudasjanduses. Kuumuse mõjul paisuvad kukuruusiterakesed ja kollase värvi asemel saame valgete vahupätsikese taolised kukuruuspätsid, mis väga toitvad ja maitsevad.

Autobuses istusid kaks talumeest, kelledele kinkisin juba algusest peale oma peagu kogu tähelepanu. Nad kandsid kaunimaid rahvarõivaid: kitsaid valgeid pükse, põlvest saadik valget särki, mille saba oli laialt ja kaunitult tikitud sagedasti mustavärviliselt. Ka oli näha värviliste tikanditega või koguni pärlitega kaunistatud meeste särke. Särgisabas oli peagu alati lai pits. Särgivarrukad olid ühendatud särki külge laia kauni piluga. Särgil kantakse valget nahkvesti, mis jällegi kaunistatud mustade villaste paeltega. Peas kantakse keni värvilisi (sagedasti rohekaid kaabused.

Ilusad mehed need rumeenlased ja veel need rõivad! Kui suutsin jällegi pöörduda pilgu maastikule nägin samast kaunist pilti: rahvarõivais mehi põldudel tööll! Kahju vaid, et oli pilves ilm ja õhtu, minu fotoaparaat ei saanud jäädvustada midagi. Autobusis äratasin ka mina oma sinise mundriga tähelepanu. Kõnetatigi mind ja küsitleti mu reisu sihti, peatuse- ja ööbimiskohta. Teatasin, et peatun ühe viinlanna pool, kelle asukoht Putna klooster. (Aadressi sain Cernantis). Siis kurvastusega pidin kuulma, et nimetatud proua olla ära Viinis. Öues pimenes. Kuhu jään ööseks? Ka autobuse rahvas algas omavahelist juttu. Imelik? Ööseks võõrsil ilma peavarjuta! Mida teha? Kuid jällegi kõnetati mind. Ma peaksin väljuma autobusest ühe tirooli rõivais härraga järgmises peatuskohas, ta muretsevat mulle ööbimiskoha. Mul tuli valida: jääda ööseks tänavale või minna kaasa tundmatu härraga, kuna alevikus polevat ühtki hotelli. Valisin viimase, väljusin härraga ja see jättes mind oma tohutusuurte pakkide juurde seisma, vabandas ja läks ära. Vaevalt viis minutit ja siis tuli ta, paludes mind ühte imekaunisse talumajja.

(Järgneb).

TEATEID VÄLISMAALT

Eeloleva Hollandi Jamboree puhuks valmistatud mälestusrahadest, mille ühel küljel Bii-Pii reljeef ja teisel purjetava laeva reljeef, saadeti esimene eks. mälestuseks suurjuhile.

Skaudid, kes tahavad avada Jamboreel omale kauplust, teadku, et neid võib veel saada suuruses 3x3 m.

Jamboree asukoha läheduses asuvates hotellides on külalisil võimaldatud einestamine soodustatud hinnaga, kuid kõikjal tuleb arvestada lisaks 10% jootraha.

Tubade eest tuleb (1—2 inimest) maksta keskmiselt: 1) ühes hommikeinega 4—7 guld-

nat ja 2) ühes täieliku toidustamisega 5—10 guldnat.

Jamboree tulud ja kulud 1. I — 31.XII.36a.

on: tulud	2695 naela ja
kulud	1921 „
saldo	774 naela

* * *

Maikus ilmuvad müügile Jamboree postmargid, mille müügist saadud kasud lähevad Hollandi Ida-India asumaa skautide Jamboree sõidu toetuseks. Marke võib tellida aadressil:

D. Podvindersband,
Mampangweg 44,
Batavia — C
Java. Nederland East India.

* * *

Rahvusvahelisest sk. peakorterist teatatakse, et kõik laagrisse sõitjad peavad evima tõendused, kui nad ei taha karantiini sattuda, et ei põeta sarlakeid ega tüüfust.

Jamboreel 31.VII — 13.VIII korraldab Ü. M. K. A. nagu harilikult ka nüüd teadete saatmist ajalehtedele. Soovitakse, et sinna saadetaks igast riigist 2 roverskauti, kes oleksid vanad kuni 23 a. Nad peavad olema laagris

kogu aeg ja neile on võimaldatud kõige nägemine. See büroo töötab kolonel Markus Watsoni juhtimisel.

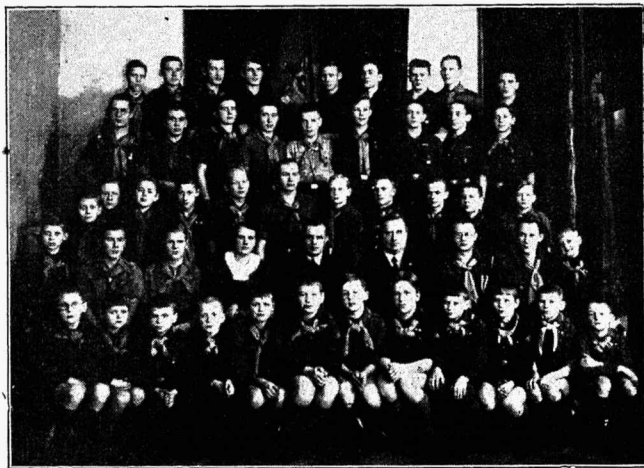
* * *

Bii-Piile sünnipäevaks saadetud õnnitluse „Merry happy returns from Estonian Scouts“, on saabunud Bii-Pii tänu, kus ta saadab Indiast enda joonistatud postkaardi ning kirjutab, et ta on muutunud ülemaailma saadetud tervituste tagajärjel 10 a. nooremaks.

TEATEID MALEVAIST

Tallinna Maleva „Kalljukotkaste“ suguharu.

Teises reas vasakult: 2. r. abi-juht II j. sk. V. Reinbach, 3. karjahunt I j. sk. P. Karro, 4. noorsoo-kirjanik pr. J. Ollik-Andevei, karja vanahundi abi, 5. suguharu vanem õpet. R. Uhke, 6. karja vanahunt K. Treumundt, 7. suguharu juht skm. V. Suigussaar ja 8. rühma juht I j. sk. O. Steinberg.

Tallinna skaudid ja gaidid pühitsesid Vabariigi aastapäeva

Skautluse isa Lord Baden-Powell 80 aastane

Eesti Vabariigi XIX aastapäeva pühitsemiseks ja skautluse isa Lord Baden-Powelli 80. sünnipäeva tähistamiseks, korraldas Tallinna Skautide ja gaidide maleva, Vabariigi aastapäeval Eesti Purase Risti ruumes päevakohase aktuse.

Sissejuhatavana kõneles „Terassammurite“ rühmituse vanem kolonel-leitnant J. Remmel noortest tulvil saalile Vabariigi aastapäeva pühitsemise mõttest ja meie omariikluse suursaadatusest ning isamaalikust kasvatusest.

Sellejärele tõi skautidele ja gaididele Haridusministeeriumist tervitusi noorte nõunik J. Maasmaa. Ta mainis eriti noorte osa isamaa ülesehitamises ja vabaduse kaitsmisel. Haarava näitega manas kõigile noorile silmi ette nende kohustused ja ülesanded. Otse avasui kuulaskid noored lugupeetud noortenõuniku juhtust sellest, kuidas Vabadussõja ärevail ajal,

ainukese meesliikmena koju jäänud nooruke poeg ütles emale tröstisõnu: „ema ära karda mina olen ju veel sinu juures.“

Lõpuks ta soovis, et pühitsetaval riiklikul suupäeval töotaks iga skaudipoiss endale: „ema ja emake-maa, ära karda, meie oleme kõik alati valmis, pakkuma oma kallimat ja parimat selleks, et kaitsta sind!“

Mitmele järgnenud vahepalale esines leitnant A. Mölder huvitava ja sisuka ettekandega meie omariikluse tekkimisest ja Vabadussõjast. Kogu noorte hulk jälgis kõnet ja kõne sisu selgitamiseks näitavaid valgustuspilte, lakkamatu pingega. Kõigile noorile sisendus tunne, et võidetud vabadust peavad eesjoones hoidma ja kaitsma noored, sest lahinguis langenud ei võidelnud mitte endi paremaks käekõiguks vaid tulevate põlvete hüvanguks.

* * *

Kuna skautluse looja ja praegune üleilm-line suurjuht Lord Bii-Pii pühitses 23. veebruaril s.a. oma 80. sünnipäeva, siis tähistati seda sama aktusega. Selleks andis skautjuht J ä ä g e r tema eluloost ja praegusest tegevusest kujukla kirjelduse.

Kõne lõpul austati maleva juht R. T r e u ettepanekul Vabadussõjas skaudina langenud Eesti Skautluse isa Anton Ö u n a p u u d väikse püstitõusmisega.

Selle järele ühineti üksmeelselt, maleva juhi poolt lausunud skaudi pühaliku töötusega: „kinnitades ausõnaga, annan pühaliku töötuse, kõike teha, mis minu võimuses, et täita oma kohut Jumala ja Eesti isamaa vastu. . . j.n.e.“

Tallinna malevast.

Maleva vanema abiks kinnitati ins. A. Geering (suurlaagri kassameister).

* * *

Vanemjuhtide kursused on täies hoos. Sellest võtavad osa ka Nõmme maleva juhid ja üks juht Pärnu ja Alutaguse malevast. Kursuse juhtkonna moodustavad 2 ja pool diplomeeritud skautmastert (poolik on see kes veel diplomi kätte ei ole saanud) ja rida muid kangeid mastreid.

* * *

Eeltööd on käimas suvel pühitsetavaks maleva 20. aastapäevaks.

* * *

Täies hoos olid ja on siin võistlused. Algasid sisevõistlused kimmis, morses ja sõlmimises peale selle suusatamises ja kelgutamises. Ees on siseseltskondlikkude mängude võistlused (ping-pongis, koroonas, male ja kahur).

* * *

Sisevõistlused olid eriti põnevad. Morses on päris kõvi „Side“ mehi.

Salgajuhid.

Salgajuhtidekooli teoreetiline osa on jõudnud lõppiärku. Peetud on 4-ja kuu jooksul 16 koondust 26 referaadiga. Aprilli teiseks nädalaks jõutakse valmis ka eksamitega ja järgnevat kuu pühendatakse juba täielikult praktilistele välitegevustele.

Suusavõistlused.

28. veebruaril olid maleva suusavõistlused Kose-Pirita-Lükatil 3-es klassis. Võitjaks tulid ülekaalukalt kõigis klassides „Terassammurid.“

Skautid Aegviidus.

16. ja 17. veebruaril viibis salk Terassammureid, vanemskaute Aegviidus, kus vahetati mõtteid skautlike põhimõtete üle ja harutati oma kaugemat ja lähemat tegevust haaravaid küsimusi. Ei jäetud kasutamata ka Aegviidus kauni maastiku talvelõbusid, kuna 75% olid suusamehed.

Kelgutamisvõistlus.

21. veebruaril pidasid „Terassammurid“ oma suguharu tõukekelgu-võistluse Kadriorus. Kiiremaks osutusid vanemskautidest 1 jsk. E. Mufter, kes kattis 250 mtr. 34 sekundiga ja skautidest sk. Narits, kattes sama maa 45 sek-ga.

Võimlemisvõistlus.

Aprilli alul kavatsevad „Terassammurid“ korraldada oma partervõimlejate vahel võistluse. Parim võimleja omab kuni järgmise võistluse ni rändauhinna, kuna kaks järgmist saavad sõodavad auhindad. Võistlus kavatsetakse korraldada Sõdurite kodus, kuna tarvitatakse selle saali harjutusruumina ja läbi vial laiemas ulatuses.

Noorte pidustused Pärnus.

Laupäeval 6. ja pühapäeval 7. märtsil toimusid Pärnus suured noortepäeva pidustused, millest võtsid osa kõik linna ja maakonna noored, nende juhid ja vanemad. Laupäeva õhtul toimus tütarlaste gümnaasiumi aulas lastevanemate, koolijuhatajate, õpetajate ja organisatsioonide vanemate ühine koosolek, kus uuest noorsoo organiseerimise seadusest andis ülevaatlilu pildi noorteuht kol. J. Vellerind ning noorte kasvatusemeetodist kõneles noortenõunik hr. Maismaa.

Õhtul toimus „Endlas“ avalik noortepidu täiskilutud saali ees. Ettekannete osas esinesid noorkotkad, kodutüred, maanoored, gaidid ja skaudid. Noored tenorid Taimre ja Sirel võitsid kõikide südamed ja tžardaži tantsivad gaidid ning partervõimlejad kutsusid esile tormilise aplausi.

Pühapäeval oli linn lipuuetes ja keskpäeval toimus „Endlas“ pidulik noorteaktus, kus kõnelesid pr. Eenpalu, kolonel Vellerind, hr. Piirsalu riiklikust propagandatalitusest, noorkotkaste Pärnu maleva abivanem hr. Kalmaru ja skautmaleva abivanem skm. V. Krull. Aktust kaunistasid kaitseliidu orkestri ja kõikide keskkoolide laulukooride ettekanded. Vaimuliku talituse pidas skm. Harry Haamer. Gaididega ja skautidega olid palistatud saali seinad ning koos noorkotkastega moodustati spaleerid. Ohtul oli noorsoo organisatsioonide juhtide ühine koosolek, millest võtsid osa kõik skautide ja gaidide, noorkotkaste ja kodutütarde juhid alates salga abijuhtidest. Kol. Vellerind ja nõunik hr. Maismaa tutvustasid koosolejaid noorte organisatsioonide tegevuskavaga.

Pärnu ja Pärnumaa noortepäev õnnestus ülihästi.

„Hõbe-Hunt“ aastane.

23. veebruaril 1937. täitus üks aasta Pärnu Skautide Maleva „Hõbe Hundi“ rühma asutamiseast. Aastast energilist ja järjekindlat tegevust tähistati teeõhtu ja aktusega.

Laupäeval, 20. veebruaril toimus rühma kodus teeõhtu, millest võtsid osa rühma liikmed ja kutsutud gaidmaleva liikmed. Teelaus

tervitasid juhid ja vanemad koosolijad ja parimatele rühma salkadele annetasid diplome. Mõnede skautlike mänge, tantsides, lauldes ja lõbusalt vesteldes oldi koos pooleööni.

Pühapäeval kell 12 toimus tütarlaste gümnaasiumi aulas pidulik aktus, millest peale rühma liikmete võtsid osa paljud poiste vanemad, gaidid ja naaberüksuste skaudid. Saal oli maitsekalt dekoreeritud ning rühma liikmed olid rivistatud poolkaares ümber töötuselaua. Aktuse avasõna ütles rühmavanem hr. dir. G. Kõösel, kes vanematele selgitas skautluse suuri sihte. Maleva lipu ees küünalde valgel müstilise trummipõrina saatel andis töötust 19 uut rühma liiget. Rühmavanem andis võidukaile skaudidele üle diplome ning esitles skaute E. Teesalu ja L. Nõmmikut, kes oma elu kaalule pannes päästsid möödunud kuul jääaugust uppupa. Elupäästjaile ja 4 hoolsale skaudile avaldati käskkirjalist kiitust. Tervitusi töid gaidmaleva ja skautmaleva esindajad ja aktuse lõpp sõna ütles rühmajuhht 1 j. sk. Raul Oja, tänades külalisi, keda oli kokku tulnud üle 100 ja kuutkümmend tublit rühma liiget. Ilus aktus lõppes hümniiga. Aktust kaunistasid muusikalised ettekanded.

Pärast aktust toimus rühma kodus kodu sulgemise tseremoonia, kuna maja müügi tõttu peab „Höbe-Hunt“ lahkuma oma mugavast kolmetoalisest korterist Possieti tänaval. Rühmavanema käsukirjaga asutati aastapäeva puhul rühma roverskaudide salk mille juhiks nimetati rühma abijuht E. Raide.

Toolse skautidest.

Toolse skautrühm on Rakvere maleva noorim üksus, kes pühitseb alles käesoleva aasta aprillikuus oma 1 aastapäeva. Olgugi, et poisse rühmas on ainult 20, on suudetud selle lühikesee tegevuse ajal paljugi korda saata. Suvel võeti osa: Maleva aastapäevast, suurlaagrist, aastakoosolekust jne. 20 poisist on 11 j. sk. 8, 11 j. 7 ja algajaid 5. Rühmajuhiks ja asutajaks on 11 j. sk. Ants Kool ja vanemaks algkooli juhataja hr. Kirsipuu.

Vaatamata sellele, et tegevust takistavad ruumide puudus ja see, et skaudid on laiali pillatud metsaküladesse, on poisid täis ehtsat skaudivaimu, käies koondustel ka siis, kui sügisel pori ulatab põlveni, või tuisk matab teed hange. Ikka rind ees ja hurraaga!

A. K.

Lahkumine pisarais Võru skaudid kaotasid . . .

Et Rõnga linna skautidel oma juhtidega ei vea, pole enam uudis. Peaaegu iga-aasta tuleb nakkral meelel saata kedagi, olgu siis maleva vanem või maleva juht. Nii on Võru skaudid olnud need esimesed veski kivid alati. Kui see suur organiseerimise töö on peaaegu kõige paremas järgus, on jälle kindel, et kedagi peab juhtivast perest lahkuma. Nii ole-

me saatnud peagu järgimööda end. mal. van. P. Mägi ja kol. Remmel, siis mal. juht ltn. Uus, suure skautide sõbra ja sõprade seltsi juhatusel liikme kol. Trossi ühes gaidrühma van. pr. kol. Trossiga. Ja nüüd, mil Võru skautidel on avanenud suur töövälgi tegutsemiseks, olles ise kõik aeg sammunud tõusu teed nii arvulises küljes kui ka tuumakuse poolest, peab lahkuma see meie Võru skautide hing, mal. juht B. Tamm, et endale pealinnas lahedamat eluteed rajada. Seda suurt kibedust mis valitseb meie väikse linna skautide, aga eriti nende väikeste hundipoegade südames on raske kirjeldada. Oli ju Boris ühtlasi nende hunt-isa ka.

Nii kujuneski mal. juhi saatmine väga liigutavaks sündmuseks meile Rõngalinna skautidele.

Saatmine sündis piduliku koosviibimise-na, kus lahkujale lausus mal. van. Mäitu nii liigutavalt, et skaudivanemad ja skaudid ning hundipojad rikkusid seda skaudi seadust, mis räägib, et skaut on alati rõõmus, sellega, et tahtmatult veeresid silmadest vesised läikivad pärlid mööda palgeid.

Anti ka üle väike mälestuse, mis tule-taks vahest ka meelde meid rõngalinlasi siin lõunapoolses eurgas — Võrus — Boris noorsoo viljapõldudel, kus ta on palju aastaid viljelnud noorsoo kasvatusel alal. Boris läks — kuid siiski Boris jäi Võru — tema töö ei läinud temaga. See jääb igaveseks pandiks meile, mis tähistab alati, igal sammul neid talasid mida ta on pannud kohale Võru skautide malevas.

Ta kadus küll rõngalinlastele — kuid mitte millalgi skautlusele — Oleme jälle rõõmsad, et täita seda skautseadust, mida sai aktusel rikutud.

Sooivime oma endisele jubile ja hääle sõbrale kõike head ja püsivat tema isiklikkus elus.

* * *

Lahkunud maleva juhi asemele valiti uueks juhiks leitnant Külits, kes on peale muu ka innukas laulu- ja muusikamees.

Rolly

Kiri riigivanemalt

Eesti skautide apresidenti Riigivanem K. Pätsi sünnipäevaks saadetud õn-nitluse eest on saanud Peavanemale järgmine kiri: „Riigivanem tänab Teid ja Eesti skaute sünnipäevaks saadetud õn-nitluse eest.

Austusega H. Grabbi
kolonel leitnant
vanem käsk. ohv.

GAIDIDE NURK

Tartust.

Tartu Gd. Mal. pühitses 28 II 37 a. oma 16. aastapäeva. Aastapäeva puhul oli korraldatud pidulik aktus K. N. N. Ü. ruumes Algusega kell 17.00. Samal päeval andsid pühalikku töotust rida gaide ja hellakesi.

Valgast.

Valga Gaidide Maleva korraldas ümber oma töö, koondades rühmad koolide juurde ning paludes rühmavanemaks vastava kooli õpetaja.

Rakverest.

Juba teist korda lühikese aja jooksul peab Rakvere maleva ringi vaatama uue juhi järele, kuna praegune juht e. gd. Linda Saar siirdub tema abikaasa ametkoha muutmise tagajärjel elama Tartu.

Teateid Peastaabist.

Pühapäeval 14. III oli Tartus Eesti Gaidide Peastaabi ja kodutütarde Peastaabi vahel ühine nõupidamine määruste üle, kuidas ühest organisatsioonist võib teise üle minna. Määrused esitatakse haridusministeeriumile kinnitamiseks ja ilmuvad hiljem „Eesti Skaudis“. Koosolekust võtsid osa: Eesti Gaidide Peavanem gdr. E. Hünerson, kodutütarde peavanem prl. S. Pruuden, Gaidide Peastaabi sekretär gdr. S. Elken, Gaidelite kogu juhataja gdr. L. Juske, peastaabi liige gdr. E. Karik, kodutütarde peastaabi liikmed prl. Root ja prl. Kann.

Läti Gaidide Peastaabist on saanud meie Peastaabile kutse võtta osa nende 15 a. juubeli pidustustest. Eesti gd. Peavanem gdr. E. Hünerson ja peastaabi sekretär gdr. S. Elken sõidavad 14. III 37. pidustustele viies kingitusena kaasa meie rahvuslipu marmor-aluse ja plaadiga.

Üks aasta „merigaidlust Koplis

Kopli merigaidrühm asutati 29. märtsil 1936. a. Organiseerijateks olid endised gaidid: Tamara Jögi, Eugenei Saar, Ella Kukk ja teised.

Kuna Kopli poolsaar on piiratud merest, olid tütarlapsed huvitatud merigaidlusest, sest oma suurema vabaaja veedame merel. Suvel ujudes, paadiga sõites ja talvel uisutades ning jääl purjetades.

Rühm on küll väike, ainult 15. liiget, või kui suur on siis meie poolsaargi. Rühma juhib I liigi gaid Alma Siivo, abijuht on II liigi gaid E. Aboltin.

Märtsis pühitsesime oma esimest aastapäeva. Rühmas on töö hoogne, käsil on kibe-dad ettevalmistused aastapäevaks. Aasta jook-sul oleme püüdnud omandada teadmisi mereas-janduses, suvel praktiliselt, talvel teoreetiliselt. Töviljana on suudetud sooritada III ja II liigi eksamid.

Kevadel loodame omale saada paadi, seni oleme kasutanud meriskautide paate. Koos käime Kopli Skautide kodus, millises ruumis on meil kasutada üks tuba. Majake asub mererannas. Kopli Kinnisvara valitsuse lahkel loal korraldati vastavalt skautidele, ehitades majale signaaltorni ja paatidele silla. Maja on antud tingimustel, et rannas oleks alaline valve. Ka gaididel tuli valve kohustusi täita ajal, mil skaudid viibisid suurlaagris.

Vale ülesandeiks olid: ranna heakorra eest hoolitsemine, paatide üürimine ja korras-hoid, esimese abi andmine. kus juures olid kasutada päästepaat ja päästerõngad.

Möödunud suvel E. P. Risti ja skautide ühisel korraldusel viidi läbi vetelpääste kur-sus, millest gaidid innuga osa võtsid, et oma-da teadmisi uppaja päästmisel ja selleks olla alati valmis.

A. S.

Kuressaarest.

Kuressaare gaidid ja skaudid korraldasid skautluse rajaja lord Baden-Powelli austamise-õhtu kohalikus algkooli saalis. Skautluse isa 80 a. sünnipäeva puhul oli koosviibimine tee-lauaga. Ruum oli kaunistatud virkade gaidide poolt sünnipäevameeleolu kohaselt pargadega. Seinal „vanaisa“ pilt ja kohaliku organisatsi-ooni lippe. Laud oli samuti kaunistatud vä-ga maitsekalt rohelisega ja 80 tulukesega, mis tähistas meie suure skautluse looja aastaid.

Koos oli ligi paarsada särasilmilist ja lõ-busat noort, kes veetsid kauni õhtu ülmas meeleolus. Õhtut kaunistasid peale n.skm Orbi kõnet gaidide ja skautide ettekanded

Lauakõne pidas n.skm. Talvik, soovides „vanaisale“ isiklikult veel palju, palju aastaid — ja meile noortele tegutsemistahet, teades, et noorte muredele, rõõmudele tunnevad ka vanemad kaasa.

Koos oli vanemaid-juhte hr. Parts, n.skm. Talvik pr. Laurits, gdr. Koost, Klaas ja n.skm. Orb.

Teelaua eest hoolitsesid hiljuti Kuressaare asutatud vanemgaidid.

Helgi.

Eesti Skautide Maleva isikulise koosseisu tabel

1. jaan. 1937. a. andmeil

Malevad	Liikmeid						Vanaduse aastad													Üldine arv		
	Linnas			Maal																		
	Rahm. arv	Opil.	m. gp.	Rahm. arv	Opil.	m. gp.	alla 8	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19		20	üle 20
Altaguse	3	52	6	6	136	28	—	21	21	24	13	19	31	30	21	19	9	4	3	2	5	222
Järva	10	119	55	5	54	26	7	12	12	12	28	40	17	11	16	6	16	13	26	21	17	254
Lääne	7	65	14	8	130	20	9	20	36	27	21	17	11	21	10	16	18	8	5	6	5	230
Narva	6	232	63	7	258	33	9	31	46	33	43	51	115	86	51	40	14	22	14	7	24	586
Nõmme	8	232	37	2	38	7	—	16	15	13	11	39	38	39	36	28	22	16	12	9	20	314
Petseri	3	34	8	3	26	15	—	8	9	8	15	8	8	11	3	5	5	1	—	1	1	83
Pärnu	9	67	57	5	148	118	—	3	2	4	16	17	35	50	51	42	37	48	51	21	13	390
Rakvere	9	169	58	9	122	54	2	15	36	36	23	28	29	46	42	29	19	27	19	6	46	403
Saare	4	123	9	10	183	95	—	4	5	19	37	67	52	67	41	31	29	40	3	9	6	410
Sakala	11	230	68	7	78	49	—	34	61	49	19	41	53	24	24	26	22	10	18	20	24	425
Tallinn	31	516	270	6	87	9	3	16	27	65	78	65	69	56	68	73	63	40	35	16	208	883
Tapa	4	56	13	1	13	4	—	10	2	17	7	12	9	12	6	4	—	1	3	—	86	
Tartu	10	293	109	4	63	44	—	14	15	19	22	25	42	59	73	56	41	28	38	41	36	509
Valga	10	163	29	4	27	41	4	5	6	10	22	11	34	18	31	23	28	18	14	13	24	260
Võru	7	134	21	2	24	24	8	5	11	11	6	32	21	28	13	11	11	13	14	14	5	203
Kokku:	132	2485	818	79	1387	567	42	214	304	347	361	472	564	558	486	409	334	289	255	188	434	5257

Üldse on 211 üksust 3872 õpilase- ja 1385 mitteõpilatega; seega on praeguste andmete järgi protsentuaalselt E. Sk. Malevas 73,7 prots. õpilasi ja ülejääk 26,6 prots. mitteõpilasi.

Ilumamise kuupäev 25. märts.

F. a. P. Tamverki trükk Haapsalus.

vad eestikeelsed tervitused, käsklused, skaudi juhtsõnad, maleva üldised laulud, nagu „Eesti maa, mu isamaa“ j.n.e.

§ 7.

Vähemusrahvuste skaudid kannavad eesti skautidega ühist vormiriidetust, skautmärke ja aumärke. Vormiriidetuse juures nad võivad kanda rahvuslikke eraldusmärke Eesti Skautide Maleva Peastaabi poolt kinnitatud kujul ja juhistel. Nende praeguse riidetuse äraandmise tähtaja määrab Peastaap.

Teiste riikide skautlikkudest au- ja mälestusmärkidest vähemusrahvuste skaudid võivad kanda ainult neid, mis neile on annetatud Rahvusvahelise Skautide Liitu kuuluvate organisatsioonide poolt.

§ 8.

Vähemusrahvuste skautrühmitiste ja üksikute rühmade lippude kirjeldused kinnitab Eesti Skautide Maleva Peastaap. Lipu ühel küljel peab olema Eesti Skautide Maleva liilia kujutis vastava peakirjaga.

§ 9.

Kui vähemusrahvusel on registreeritud kohalikkude skautmalevate kaudu Eesti Skautide Malevasse kolm või rohkem skautrühmitist või üksikut rühma, võib ta omada Peastaabis ühe esindaja-nõuniku koha.

Peastaabi nõunik vastava vähemusrahvuse skautide alal kutsutakse ametisse Eesti Skaudisõprade Seltside Liidu peakoosoleku poolt Peastaabi ettepanekul Nõuniku kandidaadi asjus Peastaap lepib kokku vastava vähemusrahvuse skaudisõprade seltsiga või Kulttuurivalitsusega.

Nõuniku õigused ja kohused, kui ka tema töö alused määrab Peastaap, kui seda ei ole teinud Skaudisõprade Seltside Liit.

Nõunik võtab osa Peastaabi koosolekutest kodukorras ettenähtud alustel, misjuures ta ei oma hääleõigust.

§ 10.

Eesti Skautide Malevasse kuuluvate eesti vähemusrahvuste skautide vahel peab toimuma häätahtlik ja kõige sõbralikum koostöö. Kõik skaudid, rahvusele ja usule vaatamata, peavad olema tublid ja eeskujulikud Eesti Vabariigi kodanikud.

§ 11.

Vähemusrahvuste skaudisõprade seltsid ja ühingud hoolitsevad oma rahvuse skautüksuste ainelise toetuse eest.

§ 12.

Vähemusrahvuste skaudisõprade seltsidel ja ühingutel on soovitatav astuda Eesti Skaudisõprade Seltside Liidu liikmeks. See ühtlustab seltside tegevust ja annab võimaluse vähemusrahvuste vanematel skauttegelastel saada valitud ametisse liidu organitesse: juhatusse, revisjonikomisjoni, Eesti Skautide ja Gaidide Malevate Peastaapidesse.

§ 13.

Need määrused on kiidetud heaks Haridusministeerjumi Noorsoo Osakonna poolt ja hakkavad kehtima 1. märtsil 1937. a.

Tallinnas, 1. märtsil, 1937. a.

N. Kann,
Skautmaster,
Eesti Skautide Maleva
Peavanam.

A. Koik,
Skautmaster,
Peastaabi ülem.

Skaudid!

ilmus skaudi tasku-
**KALENDER-
KÄSIRAAMAT**

1
9
3
7

ülivajalik igale skaudile.

Raamat on saadaval „Eesti Skaudi“
toimetuses Tallinnas, Vene tän. nr. 26
hinnaga:

„Eesti Skaudi“ tellijail 15 senti
:-: teistel 30 senti. :-:

Raamat saadetakse igale tellijale kätte
:-: „EESTI SKAUDI“ KULUL. :-:

Tellimishind saata rahas või postmarkides „Eesti Skaudi“
nimele Tallinn, Vene 26.

Soovitavam oleks koguda ühistellimised ja raha saata
„Eesti Skaudi“ jooksva arvel nr. 180.

Toimetus.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR